

TẬP 13

HỒI 131

Truyền Thuyết

Thất Lý Đồng. Tế Đàn người Miêu.

Trận đại chiến tối qua như không ảnh hưởng gì đến không khí tĩnh lặng nơi đây. Quỷ Lệ, Tiểu Bạch lặng lẽ đi theo vị Vu sư trẻ, Tiểu Hôi trên vai Quỷ Lệ ngồi yên không nhúc nhích, dường như vẻ trang nghiêm yên tĩnh trong Tế Đàn cũng làm cho nó bớt nghịch ngợm hơn.

Đi hết con đường dài thăm thẳm, đến động đá, nơi sâu nhất của Tế Đàn, vị tiểu Vu sư khẽ gật đầu cười mỉm, không nói năng gì, quay người bước vào trong.

Quỷ Lệ và Tiểu Bạch nhìn nhau, khẽ gật đầu rồi cùng theo gót.

Động thất tối đen, sâu mãi phía trong le lói một ngọn đuốc, dưới ánh đuốc, một bóng người cô độc ngồi im lặng.

Cảnh tượng mờ ảo quen thuộc này khiến Quỷ Lệ có cảm giác sự việc tối qua không phải là sự thật mà là một giấc mộng.

Một tiếng ho nhẹ vọng ra từ bóng người đang ngồi, phá vỡ sự yên tĩnh huyền hoặc, khiến Quỷ Lệ bừng tỉnh trở về với hiện thực.

"Các vị đã đến rồi", - sau cơn ho khúc khúc, giọng Đại Vu sư vang lên, có chút khàn khàn, trầm đục – "Xin mời lại đây!"

Quỷ Lệ, Tiểu Bạch bước tới, nhẹ ngồi xuống trước mặt lão nhân gầy yếu. Vốn có bao tâm sự trong lòng, giờ đây hẳn lại không biết nên mở lời ra sao.

Đại Vu sư lại ho nhẹ một tiếng, nói: "Vừa nãy mấy người của ta đã thất lễ với các vị, mong bỏ quá cho."

Quỷ Lệ khách sáo đáp: "Không dám."

Đại Vu sư ho vài tiếng rồi trầm lại, không nói thêm gì. Quỷ Lệ và Tiểu Bạch cùng im lặng chờ đợi, không ngờ chờ cả nửa ngày mà vị Đầu lĩnh này của người Miêu vẫn chẳng hề lên tiếng, cứ ngồi im lìm như đang ngủ. Quỷ Lệ mỗi lúc một sốt ruột hơn, không biết vị Vu sư già kia rốt cuộc có ý đồ gì. Hơn nữa, trận chiến đêm qua dường như

đã làm ông ta đau đớn không ít. Nếu vì vậy mà làm lỡ chuyện của Bích Dao thì có chết cũng không thể nhắm mắt.

Lại một lúc lâu trôi qua, Tiểu Bạch vẫn kiên nhẫn ngồi chờ, chỉ Tiểu Hôi thì dường như không thể chịu đựng được nữa. Bản tính nghịch ngợm khiến nó sớm đã bức bối với không khí nghiêm trang yên tĩnh nơi đây, nó bắt đầu nghiêng ngó xung quanh rồi nhảy phắt ra khỏi lòng Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ trong tâm đang nóng như lửa đốt, nhân dịp này mới dặng hắng mở lời: "Tiền bối, tại hạ muốn thỉnh cầu ngài một..."

Chữ "việc" chưa kịp nói ra thì vị Đại Vu sư đã xen vào: "Người trẻ tuổi này, ta muốn kể cho người nghe một câu chuyện."

Quỷ Lệ nghe vậy trở nên hoang mang, nhìn sang Tiểu Bạch thấy nàng cũng chau mày vẻ khó hiểu, không biết vị Đại Vu sư rốt cuộc có ý đồ gì.

Thân đang cầu người giúp đỡ, Quỷ Lệ rốt cuộc vẫn phải nén lòng nói một cách nhẫn nại: "Tiền bối, xin ngài cứ nói!"

Từ góc tối của Tế Đàn sâu thẳm kia, thanh âm khàn khàn yếu ớt của vị Vu sư già như vọng về từ ngàn muôn năm trước: "Nam Cương Miêu tộc chúng ta nằm ngoài rìa thần châu hạo thổ, đất đai tuy không màu mỡ nhưng lại có cội nguồn sâu xa riêng, không giống với bất kỳ nơi nào khác."

Quỷ Lệ nhẹ gật đầu đồng ý, đất Nam Cương quả là nơi địa nhân hữu biệt, phong tục không giống bất cứ nơi nào trong vùng Trung Thổ.

Giọng Đại Vu sư vẫn đều đều vang lên: "Hiện nay, người trong thiên hạ đều biết Nam Cương chúng ta có năm dân tộc cùng sinh sống, nhưng thực ra rất lâu trước đây, năm bộ tộc Miêu, Lê, Choang, Thổ, Cao sơn đều thuộc cùng một đại tộc gọi là Vu tộc"

Quỷ Lệ, Tiểu Bạch đều lấy làm ngạc nhiên, bởi họ chưa từng nghe nói đến điều này.

Bóng Đại Vu sư dưới đất bị ánh đuốc khúc xạ thành hình nhân cong queo, lắc lư. Tiếng lửa cháy tí tách xen vào những lời khàn đục của ông ta như mang theo hơi thở tự thời thiên cổ.

"Truyền thuyết kể rằng từ ngàn vạn năm trước, Vu tộc đã cư trú ở vùng đất Nam Cương này, thế lực rất lớn mạnh. Trong Đại tộc, người có phép thuật cao thâm nhất mà tất cả phải tôn thờ, đó là Vu Nữ Nương Nương."

"Vu Nữ Nương Nương chính là một thiếu nữ có linh lực tối cao thiên phú được chọn ra từ trong cả Đại tộc để tư tế Vu Thần và được phụng dưỡng trong Tế Đàn. Vu Nữ

Nương Nương chuyên nghiên cứu Vu pháp, đồng thời có quyền thống lĩnh toàn thể Vu tộc, cứ như vậy qua rất nhiều năm..."

Quý Lệ và Tiểu Bạch hơi ngừng đầu lên. Họ vốn là những người tuyệt đỉnh thông minh nên đều nhận ra, chỗ mấu chốt chính là những điều Đại Vu sư sắp sửa nói tới.

Tiểu Hôi không biết đã chạy đi đâu trong cái động tối đen này.

"Thế nhưng, đến đời Vu Nữ Nương Nương thứ mười một, năm thứ ba, đã xảy ra một thảm kịch cho cả vùng Thập Vạn Đại Sơn - giọng khàn đục của vị Đại Vu sư bỗng to hẳn lên, như không kìm được cơn xúc động - Trong vùng bỗng xuất hiện một quái vật gọi là "Thú Thần." Không ai biết nó sinh ra từ đâu, hay từ đâu đến, cứ như từ trên trời bay xuống dải núi non này vậy"

"Lúc đầu không ai biết gì về sự tồn tại của nó, nhưng dần dần, người Vu tộc cảm thấy có nhiều thay đổi lạ diễn ra. Thập Vạn Đại Sơn tuy là núi non hiểm trở trập trùng nhưng cây cối tốt tươi, muông thú vô số kể, những cao thủ của Vu tộc đều có thể săn bắt được nhiều sản vật nơi đây. Chỉ là, từ khi quái vật đó đến, rừng núi bỗng sinh ra chướng khí độc phong, ai hít phải đều lở loét toàn thân rồi chết. Càng kỳ lạ hơn là những con vật vốn bình thường trước đây, đều trở thành ác thú, có loài thậm chí còn biến ra mình người đầu vật, hung ác vô chừng, hễ trông thấy người là giết ngay tức khắc, phanh thây ra rồi mới ăn thịt, thật khiến người ta kinh hoàng tột độ. Cả Vu tộc khi ấy đều hoảng sợ khôn cùng."

Quý Lệ. Tiểu Bạch bất giác nhìn nhau, những điều Đại Vu sư kể quả là chưa từng nghe ai nói đến.

Đại Vu sư ngừng một lát như trầm vào câu chuyện truyền thuyết ấy, lâu sau mới chậm rãi kể tiếp: "Vu Nữ Nương Nương lúc đó mới triệu các Vu sư đến bàn bạc, sau đó quyết định cử ba vị Vu sư ưu tú mang theo một đội quân gồm những chiến binh tinh nhuệ nhất thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn để điều tra rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà phát sinh nhiều quái sự như vậy. Đại quân kéo đi không ngờ lại bất vô âm tín, phải mười ngày sau một vị Vu sư mới chạy trốn được về nhưng toàn thân đã lở loét vô phương cứu chữa. Vu Nữ Nương Nương đã hết sức điều trị nhưng vị đó chỉ gượng gượng thốt ra được hai tiếng: "Yêu Thú", rồi tắt thở.

"Yêu Thú", cả Tiểu Bạch và Quý Lệ đều lẩm bẩm nhắc lại.

"Từ đó trở đi, Vu tộc biết rằng trong dãy Thập Vạn Đại Sơn đã xuất hiện một quái vật quyền phép cao cường. Vu tộc còn điều tra thăm dò rất nhiều, thậm chí phải hy sinh tính mạng không ít dũng sĩ mới hiểu ra, quái vật đó đã đầu độc cả vùng núi non này. Dưới yêu pháp của nó, những cánh rừng xưa rậm rạp xanh tươi nay biến thành hoang

trọc, sông suối trong xanh bỗng chứa đầy độc chất, muông thú bình thường trong rừng trở nên yêu quái như người sói, người gấu, người hổ... tất thấy đều tàn ác hung bạo tột cùng."

Quỷ Lệ không kìm được xen vào: "Trong số đó có phải có một loại người cá không?"

Đại Vu sư gật đầu: "Đúng vậy, truyền thuyết kể rằng trong Thập Vạn Đại Sơn vẫn còn một vài Man tộc kỳ bí, có cả người cá trong đó, lẽ nào..."

Quỷ Lệ trầm lặng một lát rồi nói: "Phải, tại hạ đã tận mắt nhìn thấy quái vật người cá này tại Tây Phương Đại Trì"

Vị Vu sư già bỗng run lên, quay người lại, ánh đuốc chớp chớp trên những nếp nhăn năm tháng đã khắc sâu trên khuôn mặt ông. Giọng nói càng trở nên khàn đặc: "Người, người đã nhìn thấy quái vật đó sao?"

Quỷ Lệ chậm rãi gật đầu.

Đại Vu sư mặt tái hắc đi, một lúc sau mới ấp úng nói: "Đến rồi, cuối cùng thì cũng xuất hiện rồi, thật là ý trời. Nhưng sao lại ở Tây Phương Đại Trì? Lối vào Thập Vạn Đại Sơn chẳng phải Phần Hương Cốc đã trấn giữ hay sao?"

Thân hình không ngớt run run, thần tình trên mặt lúc sợ sệt, lúc lại mơ màng. Tâm trạng Đại Vu sư dường như đang biến đổi kịch liệt.

Quỷ Lệ giơ tay vỗ nhẹ lên vai ông. Đại Vu sư giật mình như chột bùng tỉnh. Nhìn Quỷ Lệ một lát, rồi lại quay về hướng ngọn lửa.

"Ta kể tiếp vậy, nếu quả thật đây là ý Trời thì người phàm trần như chúng ta có muốn cũng có thể làm được gì?"

Giọng Đại Vu sư lúc này trở nên run rẩy: "Từ khi biết tin tức về Yêu Thú, cư dân Vu tộc luôn nơm nớp lo sợ, không ai sống yên ổn được lấy một ngày. Rồi dần dần các loài quái vật do Yêu Thú sinh ra bắt đầu tràn khỏi dãy Thập Vạn Đại Sơn, phá phách giết người. Bách tính Vu tộc ngày càng hoảng loạn, bắt đầu bỏ nhà cửa ruộng vườn, tháo chạy lên phía bắc."

"Vu Nữ Nương Nương vốn muốn thăm dò thêm về Yêu Thú rồi mới tìm cách tiêu trừ, nhưng lúc đó Vu tộc đã quá hoảng loạn, cả Đại tộc đang trong cơn nguy cấp. Người mới quyết định triệu tập tất cả các Vu sư và dũng sĩ, quyết sống chết với chúng một phen."

"Không ngờ, đêm trước đó Yêu Thú đã dẫn vô số quái vật thuộc hạ tràn xuống tiến thẳng vào Tế Đàn của Vu tộc. Tế Đàn là nơi thiêng liêng nhất, là Mệnh mạch của của

toàn Đại tộc. Cho nên đêm đó, bất kể già trẻ gái trai đều liều chết xông ra quyết sống chết với lũ yêu ma."

Kể đến đây, Đại Vu sư ngừng lại, ho lên một tiếng về xúc động. Quỷ Lệ và Tiểu Bạch đều nín thở lắng nghe. Trận chiến đẫm máu thời viễn cổ như đang hiện diện nơi đây, từng chi tiết lại như sống dậy theo lời kể của vị Đại Vu sư: "Con cháu Vu tộc ngày nay vẫn kể lại cho nhau về trận đánh đó, có điều không ai còn tưởng tượng ra nó ác liệt đến mức nào. Sau khi máu tươi đã nhuộm đỏ chân núi, sau khi không biết bao nhiêu chiến binh Vu tộc đã xả thân quyết chiến với lũ yêu ma, Yêu Thú rốt cuộc cũng dẫn được một vài thuộc hạ tấn công được đến Tế Đàn, nơi Vu Nữ Nương Nương đang trấn giữ. Cuối cùng thì Vu Thần vĩ đại cũng đã ra tay bảo vệ con dân của mình. Vị Vu Nữ Nương Nương này là người có phép thuật cao nhất trong số tất cả các vị trước đó. Trong trận chiến kinh thiên động địa ấy, Yêu Thú và những thuộc hạ đi theo đã bị Vu Nữ Nương Nương dùng Bát Hung Huyền Hỏa trận do Thượng Cổ Vu Thần truyền lại làm cho khốn đốn."

"Cái gì?", cả Quỷ Lệ và Tiểu Bạch cùng giật mình hỏi lại.

Đại Vu sư ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hai người: "Bát Hung Huyền Hỏa trận Pháp, làm sao?"

Quỷ Lệ, Tiểu Bạch cùng im lặng một lát, rồi Quỷ Lệ đáp lời: "Bát Hung Huyền Hỏa Trận pháp. Cái tên này nghe rất cổ quái"

Đại Vu sư than một tiếng rồi giải thích: "Pháp trận này được Thượng Cổ Vu Thần truyền lại, dùng Huyền Hỏa Giám dị bảo kết tinh từ vạn hỏa phóng ra tấn công kẻ địch. Uy lực của Huyền Hỏa Giám mạnh đến nỗi làm phép thuật của Yêu Thú trở nên vô hiệu. Bách tính Vu tộc hoan hỉ, còn những quái vật thuộc hạ bắt đầu hoảng loạn rút lui."

"Tuy Bát Hung Huyền Hỏa Trận pháp lực vô biên, nhưng pháp thuật của Yêu Thú cũng cao siêu khôn lường. Mặc dù bị lửa thần thiêu đốt, thương tích nặng nề, nhưng yêu quái vẫn điên cuồng giao đấu với Vu Nữ Nương Nương ngay trong Tế Đàn. Lúc đó, vì pháp lực của trận quá mạnh, không một Vu sư nào có thể lại gần trợ giúp Nương Nương, mãi ba ngày sau, khi bách tính Vu tộc đã không thể chịu nổi, Yêu Thú mới nhân cơ hội thoát ra."

"Yêu Thú bỏ chạy khi trên người lửa vẫn đang cháy phừng phừng. Khi cư dân Vu tộc vào được đến Tế Đàn thì Vu Nữ Nương Nương cũng đã sức cùng lực kiệt, như ngọn đèn sắp cạn hết dầu. Vị Nương Nương tôn kính ấy tuy đã yếu đến vậy nhưng cũng chỉ nghỉ ngơi có một ngày, rồi hôm sau lại quyết định một mình vào Thập Vạn Đại Sơn tìm

diệt bằng được quái thú đang bị thương, bởi nếu để nó khỏe lại thì e rằng đó sẽ là ngày tận thế của Nam Cương Vu tộc."

Tiểu Bạch nhẹ than một tiếng, nói: "Vị Nương Nương đó đúng là nữ trung hào kiệt, có tấm lòng Bồ Tát."

Đại Vu sư lạnh lùng: "Ở Nam Cương, chúng tôi không tin vào Bồ Tát!"

Tiểu Bạch gượng cười, cúi đầu im lặng.

Đại Vu sư tiếp tục kể: "Khi ấy, tất cả mọi người còn sống trong Vu tộc không ai muốn cho Nương Nương đi, vì ai cũng hiểu rằng Nương Nương mà đi thì sẽ không bao giờ trở lại. Nhưng Nương Nương đã rất kiên quyết, không ai có thể ngăn cản được. Đi cùng Nương Nương lần này có bảy chiến sĩ dũng cảm tài giỏi nhất còn lại của Vu tộc. Tám người hôm sau lên đường tiến vào dãy Thập Vạn Đại Sơn hiểm ác kia."

"Trên đường vào Thập Vạn Đại Sơn, họ đã tiêu diệt không biết bao nhiêu là quái thú. Cho đến ngày thứ sáu, họ đã đến được Cổ Động, nơi Yêu Thú đang trú ẩn. Khi đến động, Nương Nương đột nhiên có quyết định không ai ngờ là để cả bảy chiến sĩ bên ngoài, một mình đi vào động. Cả bảy người đều không đồng ý, nhưng Nương Nương đã rất kiên quyết, hơn nữa thực ra cả bảy có vào cũng không thể giúp gì được cho Nương Nương, mà trái lại có khi còn làm Nương Nương phân tâm."

"Từ khi Nương Nương vào Cổ Động không có lấy một chút tin tức gì truyền ra, cuối cùng có hai người không chờ được bèn quyết định xông vào động tìm Nương Nương. Năm người kia dứt khoát cho rằng nên tiếp tục ở ngoài chờ theo mệnh lệnh. Thế là bảy người bắt đầu tranh cãi, cuối cùng hai người muốn đi vẫn tiến vào động, rồi sau đó cũng bất vô âm tín."

"Cứ như vậy suốt năm ngày đêm, khi năm dũng sĩ còn lại đã mất hết hy vọng thì Nương Nương từ trong động bước ra. Lúc ấy toàn thân Nương Nương như không còn một giọt máu, nhưng năm dũng sĩ đang quá mừng rỡ không để ý đến điều này."

"Nương Nương gọi năm dũng sĩ đến bên rồi truyền cho mỗi người một khí vật có Vu lực kỳ lạ, còn giải thích rõ về năm Thánh vật này. Đó chính là sau khi giết được Yêu Thú, Nương Nương đã dùng xác của nó luyện thành."

"Năm Thánh vật này vốn từ xác Yêu Thú luyện thành nên thực ra cũng là những hung khí chí tà. Tuy xác Yêu Thú đã bị phân chia nhưng hồn phách của nó vẫn chưa tan. Nghe đến đây, cả năm dũng sĩ đều hoảng sợ, nhưng Nương Nương đã nói rằng, chỉ cần năm vật này không quy hồi cùng lúc trong Cổ Động thì Yêu Thú sẽ vĩnh viễn không thể tái sinh. Nói đến đây, Nương Nương bắt đầu kiệt sức, thất khiếu trào máu tươi. Trước khi

trút hơi thở cuối cùng, Nương Nương còn thu hết sức tàn dấn lại năm người, cả Vu tộc phải cất giữ năm Thánh Vật này, bằng mọi giá không để Yêu Thú sống lại. Bằng không, ngày Yêu Thú phục sinh sẽ là ngày tận thế của toàn Vu tộc. Còn Nương Nương sẽ mãi mãi canh giữ ngoài Cổ Động, dùng hồn phách của mình ngăn giữ các yêu nghiệt không cho chúng thoát ra. Nói xong, Nương Nương đứng thẳng người, hướng vào Cổ Động, hóa đá mà tạ thế."

Giọng kể của vị Vu sư già chậm lại rồi lặng yên.

Cả ba người đều im lặng trầm ngâm, dưới ánh đuốc, khuôn mặt ai cũng mang một thần tình khác lạ, không thể diễn tả bằng lời.

Rất lâu sau, Tiểu Bạch thở dài một hơi rồi lên tiếng: "Thật là một vị Nương Nương vĩ đại! Nhưng, Đại Vu sư, ngài kể cho chúng tôi nghe chuyện này làm gì?"

Tấm lưng Đại Vu sư như bị một gánh nặng vô hình làm cho còng lại. Lão không trả lời câu hỏi của Tiểu Bạch mà trầm ngâm một lát rồi kể tiếp: "Năm dũng sĩ vô cùng đau lòng về cái chết của Nương Nương, nhưng sau khi từ Cổ Động trở về, được ca ngợi tôn vinh, cả năm dần sinh ra kiêu ngạo. Bọn họ vì tranh giành ngôi vị thủ lĩnh Vu tộc mà bắt đầu nội chiến với nhau."

"Vu tộc vốn có quy định, Vu Nữ Nương Nương là thủ lĩnh tối cao, Nương Nương đời sau là do Nương Nương đời trước chỉ định. Tiếc rằng Nương Nương khi tạ thế lại không để lại một di chúc nào về điều này, thế là Vu tộc vốn rất đoàn kết dần bị năm dũng sĩ kia làm cho phân rẽ. Bách tính Vu tộc mỗi nơi phục tùng một người. Cuối cùng, Đại tộc chia rẽ thành năm bộ tộc khác nhau: Miêu, Lê, Choang, Thổ, Cao sơn. Năm Thánh Khí cũng bị phân ra, mỗi tộc giữ một vật."

Câu chuyện truyền thuyết rồi cũng đi đến hồi kết thúc. Quỷ Lệ hít sâu một hơi rồi nhìn về phía Đại Vu sư chậm rãi hỏi: "Tiền bối, ngài kể nhiều như vậy có phải là muốn tôi giúp tìm ra Thánh Khí của người Miêu hay không?"

- o O o -